

шелъ въ София, присъствувалъ на събранията и пр. Вий като забѣлѣжихте това нѣщо, съобщихте ли скоро на полицейскитѣ власти?

— Азъ съмъ съобщилъ на Декемврий мѣсець.

— А това било прѣзъ Августъ мѣсець. Ами не можайте ли да се научитѣ, кога и какъ е заминало това лице или още е въ София?

— Не зная. Азъ говорихъ съ г-на Радославова, бившия градоначалникъ, но той ми каза да не се мѣша въ такива работи и азъ си отидохъ.

— Г-нъ Карагюлевъ, вий казахте, че вашия револверъ билъ разглобенъ и единъ пѣтъ, на една свадба, вий сте се разсърдили и сте го захвърлили. Кога е било това?

— Не мож да опрѣдѣля точно, но приблизително кадѣ Декемврий мѣсець бѣше.

— Кога се прѣмѣстихте окончателно отъ къщата на Ст. Маркова въ селото?

— На мѣсець Ноемврий 1890 година.

— Значи, когато бѣхте въ къщата имали сте револвера.

— Не помня добръ.

Прокурора: Г-нъ Карагюлевъ, ако не Иванъ Козаровъ, то Иванъ Джонинъ не е ли билъ у васъ на фабриката.

— Такъвъ работникъ у мене не е билъ.

— Значи вий отказвате да е билъ такъвъ у васъ?

— Въ селото може да е билъ, но у мене не е работилъ. Единъ денъ Антонъ Петровъ доведе ми едно лице и ми каза че е майсторъ и може да ми прави ледница. Лицето ми каза че дошло да прѣдирие мостъ, който общината щѣла да прави въ селото, но не могли да се спазарятъ. Азъ му казахъ, че нѣмамъ още готовъ материялъ за ледницата.

— Значи имало е такъвъ майсторъ, а вий му сте казали че нѣмате готовъ материялъ.

— Да.

— Попитахте ли този работникъ какъ се казва?

— Въ присъствието на Антонъ Петровъ, той ми каза че се нарича Иванъ Джонинъ.

— Вий слушахте сждѣтъ когато каза, че Иванъ Козаровъ се е прѣправилъ на Иванъ Джонинъ, а той не е дошелъ въ България да прави дюлгерликъ. Вий пакъ казвате, че е дѣшелъ у васъ